

tööd. Nink kui nemma üts päiw 300 künart sügga-
wan kaisiwa, sis löisiwa nemma ütte uore innemisse
kehha, mes terwe ja illus weel olli, ni kui olles ütte
tunni aja eest kolu, ehk sissamma maggama uinonu
omma tö man. Müüd todi sedda fooljat wälja, ent
es olle keddake, kes sedda noort innemist olles tund-
nu, ehk temma õnnetussest middage mälletanu, kun-
na temma essa ja emma, söbra ja tutiwa kül ammo
olliwa surma sisse uinonu. Sis tulli temma mõrja
siina mannu, — temma eili weel, nink olli jo wannas
ja nõrgas lannu, et keppi nõal pididi kõndma. Se
tuus omma armsat peigmeest, ent temma es kurbasta
henda mitte, enge sure rõmoga heit temma henda
armsa foolja päle, nink es sa sõnnake kõnnelda.
Perrast üttel temma: se om mo peigmees, kedda ma
wiiskummend aastat olle leinanu, nink müüd annap
Jummal enne minno surma weel ütškõrd temma arm-
sat palget mulle nätta. Nättal enne mõie saja-päiwa
läts temma omma tö mannu ma alla, nink es tulle
säält ennam wälja.

Sedda kaeden olliwa ne ümbresaisia ligutetu ja
filma-ween, kui nemma sedda mõrjat wannaukse
nõrkusfen nink peigmeest weel nõrussse ehten näggi-
wa; ent temma es awiwa suud, es te ka ennam filmi
wallale. — Müüd lass se mõrja tedda ni kanges om-
ma kambrekeste lauda, kui haud pühha: aija pääl
walmis tetti. Kui tõisel päiwal armsat peigmeest
firstu panti, sis wõt mõrja sedda sidi ratti, mes
temma wiiskummend aastat hoitnu, nink tol ajal
rõõmsan lotusfen saja-päiwas walmistanu. Selle
rättiga ehit temma peigmeest, ni kui olles temma sa-
ja-päiw, ei mitte temma matmisse päiw olnu. Nem-
ma kaisiwa sedda fooljat pühha aida, nink kui tedda

hauda panti, üttel mõrja: „henga müüd rahhun;
„mul om siin weel weidi teggemist; pea tulle ma sin-
„nule perra! S pimmedus lähhap meilt sis pea mõ-
„da, nink hommungo walguš tõšsep meile; sis ei
„olle sõäl leinamist, ei ka lahkumist.“ — Arramin-
nen kaisje temma weel ütškõrd taade, nink üttel: „mes
„se maa ütškõrd om taggasi andnu, sedda ei sa temma
„ka tõistkõrda mitte iggawes hennele piddama!“

J u t t o.

x. Siil ja müt.

Kui siil tund, et talw olli tullesman, sis pallel
temma mütta, et temma tälle ka annas assend om-
man majan, külmal ajal lammene olla. Müt es kela
ka mitte. Ent ni pea, kui siil olli lubba sanu siina
tuggeda, sis läts temma eggapäiw julgembas, nink
wimate es tahha temma perremehhelele maad anda,
temmast mõdaminna, ent kui temma tedda näggi tul-
lewat, sis heit temma henda tälle jalgu ette, paiso
ülles, nink aije lik omme nõflu wälja, nida et per-
remees mittokõrd johto temma külge putma nink hen-
nele haiget sama.

Müüd kashits müt kül, et temma tedda henne
kõrwale olli wõtnu, nink kui temma ennam sugguke
es jõwwa tedda kaisatada, sis pallel temma tedda,
majast wäljamina, sest et mõllembile kitsas olli ella-
da. Ent siil naar nink üttel: „Kel ta kitsas om, se
„mingo wälja! Mul om õige hä siin olla, nink min-
„na tahha ikk päle siia jada.“